

РЕШЕНИЕ

№ 2240

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13382** по описа за **2019** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Т. Й. С. срещу РЕШЕНИЕ от 14.10.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 5-ти състав, постановено по нахд № 12075/2019г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон. Касаторът твърди, че не е извършил вмененото му нарушение, тъй като той не е управлявал автомобила на 02.04.2019г. в 23.00 часа, а водач на МПС е била А. Д. П.. Посочва също, че нарушението за което е санкциониран не е съставомерно. Накърнено и ограничено било упражняване на правото на защита, защото за него останало непонятно за какво нарушение на правилата на движение по пътищата е обвинен. Касаторът, чрез процесуалния си представител адв. К. Б. моли да се постанови решение, с което да бъде отменено решението на СРС, НО, 5-ти състав по нахд № 12075/2019г. и спорът решен по същество, като се отмени НП № 19-4332-009370/27.05.2019г. на в.п.д. Началник сектор в отдел „Пътна полиция“-СДВР.

Ответникът- СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се представлява в проведеното публично съдебно заседание, не е депозирал писмен отговор по чл.213а АПК и не

изразява становище по основателността на жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 14.10.2019г. по нахд № 12075/2019г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 5-ти състав е потвърдил наказателно постановление № 19-4332-009370/27.05.2019г., издадено от в.п.д.Началник сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на Т. Й. С. на основание чл.182 ал.1 т.6 от ЗДвП е било наложено административно наказание- глоба в размер на сумата от 750.00 лева за извършено административно нарушение по чл.21 ал.2 от ЗДвП, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца и отнемане на 12 контролни точки.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал гласни доказателства, чрез разпит на свидетеля Е. М. Б. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че Т. Й. С. е извършил от обективна и субективна страна вмененото му административно нарушение, като на 02.04.2019г. в [населено място] е управлявал товарен автомобил „БМВ 520 Х Д.“, рег. [рег.номер на МПС] със скорост 136 км/ч при ограничение от 80 км/ч означено с пътен знак В-26. Превишението от 56 км/ч над максимално допустимата скорост било установено и заснето с мобилна АТСС, тип „ARH CAMS1“ с № 11743F0. Правомерно за това нарушение е била наложена глоба по чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП в абсолютно определения от закона размер от 750.00 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца. В хода на протеклото административно-наказателно производство не били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по см. на чл.34 ЗАНН, съставените актове съответствали на изискванията за форма и реквизити по чл.42 и чл.57 ал.1 от ЗАНН. Не съществували и причини деянието да бъде квалифицирано като маловажен случай по чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 5-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Касационната инстанция и по същество приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за

това са следните:

В § 6 т.65 от ДР на ЗДвП е въведена и дефиниция за “автоматизирани технически средства и системи”, според която те са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Издадена е и Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. на Министъра на вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (ДВ, бр.36 от 2015г., изм. ДВ, бр.6/16.01.2018г.), която е в сила от 23.05.2015г. С чл.2 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. изрично се предвижда, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение.

Спазени са изискванията за използването на мобилна система за контрол на скоростта тип „ARH CAMS1” с № 11743F0, същата е преминала и периодична проверка, видно от протокол № 52-С-И./26.09.2018г. Проверяващите органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредбата- контролът да се осъществява с АТСС, одобрено по реда на Закона за измерванията и преминало първоначална или последваща проверка от Българския институт по метрология или от лица, оправомощени от председателя на ДАМТН. Приложен е и Протокол рег. № 4332р-12628/03.04.2019г. по чл.10 от Наредбата за използване на автоматизираното техническо средство на дата 02.04.2019г., като изрично в него е отразено мястото за контрол, посоката на движение, номер на служебния автомобил, начало и край на работа. С оглед на това, като взе предвид събраните по делото писмени доказателства, съдът намира, че АТСС, заснела процесното нарушение на 02.04.2019г. в 23.00 часа е правилно експлоатирана, поради което и производството по ангажиране на административно-наказателна отговорност се е развило при спазване на установените процесуални правила.

Законосъобразно НП № 19-4332-009370/27.05.2019г. е издадено спрямо Т. Й. С., който е управлявал товарен автомобил, марка „БМВ 520Д Х Д.” с рег. [рег.номер на МПС] . Съгласно чл.188 ал.1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство.

По преписката е представена писмена декларация от 17.05.2019г. подписана от Т. Й. С., който е удостоверил, че лично той на 02.04.2019г. около 23.00 часа е

управлявал процесното МПС. Касаторът е съставил и подписал този документ в който е посочил, че е запознат и носи наказателната отговорност по чл.313 ал.1 НК. Ето защо, твърденията му обективирани впоследствие във възражение срещу АУАН вх. № 433200-53375/21.05.2019г., в жалба вх. № 433200-75105/12.07.2019г. и в касационна жалба вх. №1075787/25.11.2019г., че друго лице, а именно: А. Д. П. с ЕГН [ЕГН] е била водач на автомобила очевидно и единствено обслужват негова защитна теза и са в пряко противоречие с удостоверените обстоятелства в този писмен документ. Ако в декларацията от 17.05.2019г. Т. Й. С. е потвърдил неистина, а именно, че той е управлявал автомобила на посочената дата и час или е затаил истина, че друго лице / А. Д. П./ е било водач на същия, то незабавно следва да се образува досъдебно производство срещу него за извършено престъпление от общ характер по чл.313 ал.1 от НК, като за целта СРС изпрати на СРП препис от доказателствата по делото, които съставляват достатъчно данни и законен повод за започване и провеждане на разследване.

Противно на твърдението на касатора, настоящата съдебна инстанция счита, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения по см. на чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН, които са налагали и обуславяли отмяната му. За съществени следва да се приемат само онези нарушения, които са довели до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административно-наказателното производство Т. Й. С. е бил съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП. И в двата акта са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е констатирано, както и обстоятелствата, при които е извършено. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

От контролния орган не е допуснато особено съществено нарушение на административно-производствените правила, от такъв характер, че изцяло да е лишило Т. Й. С. от правото му на защита, поради което не е нарушен основен принцип в наказателното право по см. на чл.15 НПК и закрепен в чл.56 от Конституцията на Република България. Административно-наказващият орган е предоставил на обвиняемото лице абсолютно задължителните по закон процесуални средства, необходими за да упражни и защити собствените си права и накърнени интереси.

На следващо място, за да може с издаването на едно наказателно постановление да се реализира административно-наказателна отговорност на дадено лице, следва наказателното постановление да съдържа законово регламентиран минимален обем информация. Фактите и обстоятелствата, които в постановлението безусловно следва да са налице, са посочени в чл.57 т. 5 и т.6 от ЗАНН /описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били

нарушени) и те съставляват мотивите - фактическите и правните основания, от които следва постановението от наказващия орган резултат.

Настоящият съдебен състав, приема, че така въведените нормативни изисквания относно правилното правно квалифициране на установеното при проверката са спазени, поради което наказателното постановление от 27.05.2019г. не е издадено при съществено нарушение на чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН, обратно на развитите доводи от касатора. Изискването за точно посочване на законовата разпоредба, която е нарушена е задължителен реквизит на АУАН и на наказателното постановление. Това е една от гаранциите за законосъобразност на същото, които законът е установил за защитата на правата и интересите на гражданите и юридическите лица - страни в административно-наказателното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С посочването на конкретната нарушена законова норма се довежда до знанието на адресата защо и на какво основание административно-наказващият орган е пристъпил към налагане на конкретна административна санкция, което е предпоставка да организира адекватно защитата си. От друга страна точното посочване на нарушената норма улеснява и прави възможен контрола за законосъобразност на НП, упражняван при обжалването му пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения. Значението на изискването за посочване на нарушените законови разпоредби според ЗАНН е такова, че неправилната правна квалификация на фактическата обстановка съставлява съществено нарушение на закона и е основание за отмяна му. В наказателното постановление трябва да има пълно, безпротиворечиво единство между установените факти и подвеждането им под правилната правна норма на материалния закон. Административно-наказателното производство въвежда строги правила за осъществяването му както в основния закон - ЗАНН, така и в специалните закони, в случая ЗДвП, които определят различните видове административни нарушения и наказанията за тях. Когато държавните органи искат да ангажират административно-наказателната отговорност на едно лице, извършител на административно нарушение, са задължени съобразно чл.6 от ЗАНН, след като опишат нарушението както от обективна, така и от субективна страна, вярно да го квалифицират с относимата към състава му правна норма. От обективна страна, административното нарушение се характеризира и с формите на изпълнителното деяние, както и с предмета на нарушението.

В тази насока и в конкретния казус, Т. Й. С. е подведен под административно-наказателна отговорност, за това, че като водач по см.на § 6 т.25 от ДР на ЗДвП на пътно превозно средство е превишил максимално допустимата скорост за движение, обозначена с пътен знак В-26 /управлявал е МПС с рег. [рег.номер на МПС] със скорост от 136 км./ч при разрешена такава от 80 км./ч./

Извършеното деяние е описано точно и конкретно от фактическа страна. На нарушителя му е станало ясно в какво нарушение е обвинен. Вярно е, че при посочване на нарушената правна норма в НП има известна непрецизност – вместо чл.21 ал.1 във вр.ал.2 от ЗДвП е изписан чл.21 ал.2 от ЗДвП, но това не може да се приеме за толкова съществено нарушение на разписаните правила, тъй като не е довело до ограничаване правото на защита на дееца, което, видно от доказателствата по делото, той е упражнил в пълен обем както в досъдебната, така и в съдебната фаза

на производството. Както е обяснено по-горе, от фактическото изложение на обстоятелствата, деецът е разбрал недвусмислено и несъмнено за кое нарушение и в какво качество е обвинен и на какво правно основание е наказан- чл.182 ал.1 т.6 от ЗДвП. Цифровото изписване на алинея 2 на чл.21 от ЗДвП, вместо ал.1 във вр. ал.2 на чл.21 от ЗДвП, не съставлява толкова съществен порок по см. на чл.57 ал.1 т.6 ЗАНН, който безусловно да наложи отмяна на акта, още повече, че в него словесно вярно е очертано изпълнителното деяние «водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място с над 50 км./ч.»

По принцип въззивният съд подлага на преценка доказателствата по делото, фактическите и правни изводи на наказващия орган, като в производството по чл.59-чл.63 от ЗАНН осъществява контрол по съществуващото на спора, който включва и квалификацията на установеното административно нарушение. Този състав на съда е възприел и наложил в своята практика разбирането, че не следва да се абсолютизира правилото на чл.57 ал. 1 т.6 от ЗАНН, и след като СРС, НО, 5-ти състав въз основа на събраните писмени и гласни доказателства е приел за установени фактическите параметри на деянието и авторството му, той е бил в състояние и е приложил относимата правна норма, въвеждаща дължимото правило за поведение. СРС е изпълнил процесуалното си задължение да вземе необходимите мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл.13 ал.1 от НПК/, като е изяснил всестранно и пълно всички факти, включени в предмета на доказване по делото. В хода на съдебното следствие, чрез допустимите доказателствени средства, СРС, НО, 5-ти състав е извършил задълбочена преценка на обстоятелствата има ли извършено нарушение с посочената правна квалификация и е установил автора на деянието. Ето защо, непрецизното цифрово посочване на правна разпоредба /вместо чл.21 ал.1 във вр. ал.2 от ЗДвП - само чл.21 ал.2 от ЗДвП / не е от такова естество за незаконосъобразност на акта, което неоспоримо и несъмнено да обуслови и доведе до неговата отмяна.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 14.10.2019г. на СРС, НО, 5-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав** на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.10.2019г., постановено по нахд № 12075/2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 5-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на

обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.